

Besálách

Gyakorlati szempontból a hetiszakasz kezdete nehezen érthető. Az Örökkévaló kivezeti a zsidókat a többszáz éves szolgaságból, néhány napi sivatagi vándorlás után viszont jönnek az egyiptomiak, hogy visszavigyék őket. Mi értelme van ennek? Ha épp most menekültek meg, miért sodorja őket újra veszélybe az Örökkévaló?!

Vannak olyan helyzetek, amikor a spirituális nézőpont ellentétes a gyakorlati megközelítéssel. Téves feltételezés, hogy az élet mindig kellemes és gondtalan. Azt mondjuk, valami baj van, ha kellemetlen, nem megnyugtató dolog történik velünk. Miért teszi ezt velem az Örökkévaló? Miért pont velem? Az igazság az, hogy ha az Örökkévaló azt akarta volna, hogy az életünk kellemes és nyugodt legyen, nem hozott volna minket erre a világra. Ágyban feküdni kellemes, de ha túl sokáig fekszünk, az izmok elsorvadnak. Az erőfeszítés és küzdelem erősíti meg az izmokat.

Az üzenet az, hogy az élet nem mindig könnyű. Az életnek a növekedést kell szolgálnia. Ennek érdekében küzdenünk kell. Kihívások kellenek.

Izrael népének is szüksége volt az adott időben erre a különös kihívásra a spirituális fejlődésük érdekében. A zsidók veszélyes, szorult helyzetben voltak. Egyik oldalon a Sás-tenger, másik oldalon a jól felszerelt egyiptomi sereg. Mit tegyenek? Voltak, akik harcolni akartak. Mások imádkozni. Megint mások be akartak ugrani a tengerbe. Olyan is volt, aki meg akarta adni magát.

A bibliai válasz nem az ima lenne? Mégis az Örökkévaló azt mondja Mózesnek: *"Mit kiáltasz hozzám? Szólj Izrael fiaihoz, hogy vonuljanak!"*

"
(2Mózes 14,15).

Látható, hogy mindenki azt javasolta, ami a személyiségéből fakadóan – alapvető viselkedési norma szerint – a legkézenfekvőbb. Aki mindig kész harcolni, azt gondolja, hogy így kell a dolgokat megoldani. Aki mindig imádkozik, az így akarja a problémákat leküzdeni. Rabbi Mordechai Rottmann mondta: "Ha kalapács vagy, mindenre azt hiszed, hogy az egy szög."

Ha pontosan akarjuk tudni, hogy mit akar az Örökkévaló tőlünk, akkor őszintén kell feltennünk ezt a kérdést. Sokoldalúnak kell lenni: egyszer harcolni kell, máskor tárgyalni vagy menekülni.

Az Örökkévaló mindnyájunkat különleges képességekkel, tehetségekkel teremtett. Minden ember olyan, mint egy drágakő, melyet tökéletesre kell csiszolni. A sorsunk mindenféle fordulatot vehet, de mindig van lehetőség az igazi tehetség előretörésének. Az életünket mindig

fentről irányítják.

Egy született sebésznek egy műtét nem egy nagy kihívás. Lehet, hogy a szerénység az igazi kihívás. Ebben rejlik az élet csodálatos kettőssége: ami könnyen és természetesen jön, azzal kellene egész életünkben foglalkozni. Azonban a kihívást és a valódi spirituális növekedést a nehézségek adják. Amikor a nagy tóratudósokat tanulmányozzuk, sokféle jeles emberrel találkozhatunk. Mindegyiküknek van egy egyéni életvitele és saját viszonyulása a Végtelenhez. Eltűnődhetünk a következőn: "Megpróbálhatok megváltozni, hogy olyan legyek, mint a szent emberek. Melyik is a legkimagaslóbb közülük?"

A múlt generáció egyik nagy bölcsének tették fel a kérdést: "Milyen az igazi Tóraszemélyiség?" Azt válaszolta: "Amilyet az adott helyzet megkövetel."

Ábrahám a jó cselekedetek által érte el nagyságát, de az igazi változást és növekedést számára Izsák feláldozásának kihívása jelentett. Ez egy olyan tett, mely ellentétes a jellemével. Hasonlóan, nekünk is állandóan arra kell koncentrálnunk, mivel járulhatunk hozzá a világ alakulásához képességeink és tehetségünk szerint. Ugyanakkor mindig készen kell állnunk arra, hogy lemondjunk a könnyen elvégezhető dolgokról, s ha az idő és a körülmény megkívánja, egyéniségünkben adódótól eltérőt cselekedjünk.

Meg kell tenni olykor a számunkra kellemetlent is. (I ativ.hu)

Szerző: [Rabbi Max Weiman](#)

Forrás: Aish.com

Fordította: [G. Sz.](#)

Megjelent: [Forrás - 2011. január](#)